

Alin Bonța s-a născut în Crișcior, județul Hunedoara la 27 octombrie 1964. De profesie inginer mecanic, activează în prezent ca manager al unei firme care oferă servicii de tipărire în sistem digital.

Din anul 2000, ca urmare a deciziilor de a renunța la fumat și de a încerca să trăiască în mod plăcut până cel puțin la vârsta de o sută de ani, Alin a început să practice sportul. După șapte ani de asidue antrenamente cu prietenul lui, Laci, în 2007 a participat la primul semimaraton din viața lui, la Budapesta. „Virusul” sportului fiind de-acum definitiv instalat în organismul lui, a ajuns să participe la diverse concursuri interne de alergare pe șosea sau de trail running, trecându-și de asemenea în palmares maratoanele de la Paris, Berlin, Viena, Ljubljana.

În urmă cu opt ani, Alin a descoperit ciclismul de șosea. A pedalat o vreme prin țară apoi, făcându-și tot mai mulți prieteni în lumea ciclismului amator, a participat ca spectator activ la trei ediții de „Il Giro” și la ediția 100 a „Tour de France”, pedalând pe multe dintre cățărățile celebre ale Alpilor și Dolomiților. Finisher la grandiosul și deosebit de dificilul Ötztaler Radmarathon de la Sölden, Austria (2012) și la Maratonas dles Dolomites, Italia (2014), Alin își propune pentru viitor să pedaleze pe cât mai multe rute spectaculoase prin munții Europei, alături de fiica sa, Karina și de prietenii săi.

Alin Bonța

CU BICICLETA PRIN PIRINEI

Route des Cols des Pyrénées

Editura Karina

Un prieten m-a rugat să scriu câteva rânduri despre o carte. Am rămas puțin perplex dar apoi am aflat că vorbim de o carte despre ciclism și mi-a mai venit inima la loc. Mă gândeam că îmi va fi greu pentru că eu iubesc ciclismul însă doar îl practic, nu prea îl „citesc”.

Am început lectura într-o seară cu gândul că prietenul meu merita sacrificiul, dar și ajutorul meu. Era iarnă și puteam renunța la câteva ore la odihnă, chiar dacă a doua zi aveam antrenament. Încă de la început m-am regăsit în rândurile poveștii și numai pentru că autorul, scriind, s-a încălzit mai greu, așa ca mine :) Apoi, cu fiecare pagină parcursă, cu fiecare cățărare și cu fiecare mic dejun frugal, povestea a devenit constant mai spumoasă și m-a cucerit.

Scrierea lui Alin are darul să te transpună în mijlocul munților, să te facă să simți în coapse arsura efortului depus pe urcări. Găsești aici povestioare nostime, dar și descrieri reușite ale locurilor prin care grupul a pedalat. Jurnalul e interesant pentru cei care practică ciclismul, e util pentru cei care vor să plănuiască o asemenea excursie și poate fi plăcut chiar și pentru cei care n-au pedalat în viața lor ci doar doresc să își clătească ochii cu imagini surprinse în niște locuri excepționale.

Ca practicant al sporturilor de anduranță de când mă știu, am „gustat” în mod deosebit pasajele în care Alin ajunge la adevărate introspecții psihologice în timp ce trece prin momente mai dificile. A fost chiar interesant să descopăr modul în care un amator într-ale ciclismului reușește să se automotiveze atunci când îi este greu și asta fără un sprijin profesionist, cum avem noi, cei din cluburi ci doar cu ajutorul experiențelor anterioare.

„Cu bicicleta prin Pirine?” mi-a dezvăluit o lume a ciclismului de divertisment, a ciclismului gen „savoir vivre” cum bine scrie Alin. Ieșind o clipă din lumea performanțelor și a cronometrajelor, am descoperit o lume frumoasă în care poți fi doar tu, bicicleta și muntele. Acum aștept de la autor ture de anvergură și mai mare, urmate de povești și mai frumoase...

Răzvan Jugănar

Prefață 9
Pregătiri de plecare 11

Acomodarea 21
Solo de bicicletă 33
Franța (cât se poate de) rurală 61
O pensiune la înălțime 85
Optionale 115
Transpirația ca taxă de drum 147
Titanul 191
Cu prietenii, la circ 225
Sprinturi 261
Poate dacă ploaia... 285
Dați-mi pante! 319

Barcelona - momente și schițe 341

Pe când suntem toți pe-afară și verificăm care ce ne pricepem, apare un nene care vorbește așa, gâjâit, abia îl auzim și ne întrebă dacă suntem echipă de ciclism. Îi povestim ce avem în plan și ne felicită scurt apoi începe să ne povestească despre tinerețile lui cicliste (care francez nu are așa ceva?). Cred că de fapt ăsta era scopul lui de la bun început.

Taaare mirat omu' că suntem români, numai că nu ne-a întrebat și dacă în România au apărut cursierele. Spre surprinderea mea, înțeleg destul de mult din ce zice, de fapt asta e o chestie care la mine e valabilă în mai toate limbile de circulație. Fie că e vorba de engleză, italiană, franceză sau germană, reușesc să pricep când mi se spune ceva. O fi și datorită faptului că îmi place rebusul? Ce nu înțeleg, mai potrivesc... Mi-e mai greu să vorbesc. Asta îmi aduce aminte de bancul cu inginerul și câinele, ambii au privirea inteligentă da' nu se știu exprima. Subsemnatul e și el inginer, așa că... no offense...

Șerban încă se mai plânge într-un colț că bicicleta lui e zgâriată de la transport, dar o lasă sprijinită de un gârduleț și - cum e ușurică, are numai șase kile jumate - i-o dă jos o pală de vânt. No, acuma pe cine să mai dai vina, că tu singur ți-ai făcut-o așa ușoară?! Auzi, să dai și găuri în pinioane ca să mai câștigi vreo 28 de grame! Asta e deja prea mult. Da' să nu râd de el, că Dumnezeu nu bate cu bâta. Fac o poză și mă trezesc cu sticla de protecție de la ecranul aparatului pe jos. Acum am griji în plus, trebuie neapărat să găsesc un market unde să aibă un Superglue, ceva, că altfel iar nu fac poze, ca la „Le Tour”, anul trecut. Ce baftă am!

Suntem în 6 septembrie (La mulți ani, Costi!), zi care începe cu mine forțând ușa sălii unde se servește micul dejun. La ora 8.00. Este deja ora 8.00, dar francezul responsabil cu asta nu se trezise, bag de seamă. Acum sunt singurul ajuns la prima oră la masă, Roxana nu e cu noi, voi bea cafeaua fără aromă de scorțișoară (alături de Roxana am pedalat la Il Giro 2013 și tot alături de ea forțam, la vremea aia, ușile la micul dejun). Întreb la recepție unde pot să mănânc, mă așteaptă vreo nouăzeci de kilometri de pedalat azi și cu foamea mea de dimineață nu-i de joacă. Tipul, amabil, vine. Îmi deschide ușa și, greșeala lui, mă lasă singur cu toată mâncarea.

Uraaa, e bufet suedez, e bine. La prima vedere. Apoi, la a doua, văd într-un colț baghete (proaspete și bune, nu pot să zic nimic), apoi iaurturi, unt, veșnicul și suficientul unt sărat franțuzesc, ceva dulceturi, cereale, croissante și... gata. Nu tu un ou fiert, un jambon, ceva proteină, ceva concret de mâncare. Da' n-avem de ales, vin și ceilalți și profităm că suntem singuri în sala de mese (de obicei, aveam să vedem în zilele următoare, pe lângă noi se tot foiește un angajat care e cu ochii pe client ca pe butelie, să vadă câte croissante mănâncă, nu zice nimic da' se uită așa, luung) și dăm iama în toate. După 15-20 de minute apare un cuplu de bătrânei care văd în prima fază nouă români cu burțile pline și apoi merg să mai ceară completarea proviziilor de pe masă. Ce naiba, dădusem aproape 40 de lei pe micul dejun, trebuia să ne săturăm de banii ăștia. Când vine cea care deservea, ochim și debaraua cu provizii, chiar a lăsat-o deschisă, norocul ei că deja suntem sătui. Trebuie neapărat să spun că la Argelès sur Mer la micul dejun a fost cea mai bună pâine pe care am mâncat-o în toată excursia.

Mircea alergase de dimineață pe plajă, pe la ora 6.30, acum ne spune că era și mai liniște decât ieri după-amiază, dacă se poate așa ceva. Plaja curată, proaspăt pieptănată de mașinuțele alea de strâns gunoiul, răcoare...

Parcă acum îmi pare rău că am declinat oferta, mă chemase și pe mine, aveam și adidași de alergat sau oricum, mă puteam duce și desculț, nu am mai alergat la mare pe plajă de foarte multă vreme. Păi dacă mergeam și la alergare cred că-l mâncam în dimineața asta și pe recepționar!

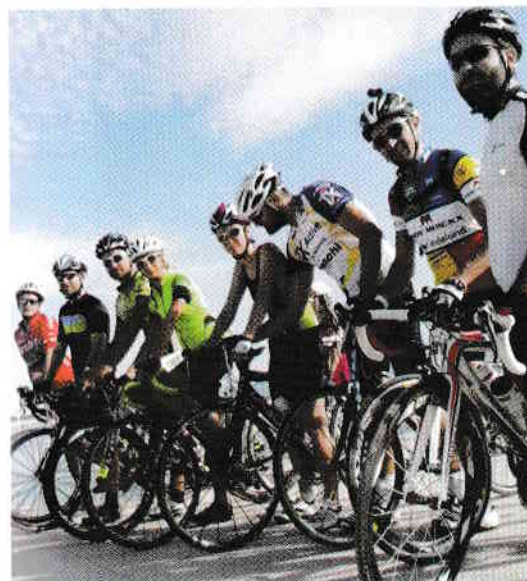
În sfârșit, bine alimentați și cu chef de pedalat ne adunăm în micul sens giratoriu din fața hotelului, ca să plecăm spre locul startului oficial, adică pe digul de unde se vede în spate Mediterana. Simbolic.

Trecem pe podul pietonal ignorând – ca orice cursierist care se respectă – semnul care interzice accesul cu bicicletele, dar suntem trupă mare și pusă pe fapte mari. Probabil așa și arătăm pentru că lumea de pe pod nu se supără, toți ne fac loc. Găsim și un fotograf de ocazie și facem prima poză de grup.

Vesellie mare, optimism general, aveam să vedem noi pe dracu' în următoarele 11 zile! Îmi trece prin cap că și la marile tururi cam tot asta au în cap și profesioniștii când e prezentarea echipelor și când semnează pe panoul ăla. Sunt veseli, zâmbesc spre fotografi, da' mîntea le zboară tot la cățărările care urmează.

Ca și ei, noi toți suntem în echipamente frumoase de ciclism, cu tricourile preferate, numai bietul Mircea în echipamentul de șofer.

Poze din toate unghiurile, bineînțeles. Amândouă sunt atât de faine că nu m-am putut hotărî pe care să o aleg.

De data asta, doar cei costumați în cicliști. În prim plan, Oac, apoi eu, Doru – ocupat cu reglarea Garminului Oanei – Oana, Karina, Șerban, Sorin și Adi. Era să zic „doar cicliști” da' nu pot, că în excursia asta tocmai Mircea cred că a fost cel mai ciclist dintre toți...

Cam așa era planul... Trebuie să mărturisesc aici că timp de nouă luni am spus tuturor prietenilor că voi merge cu bicicleta în Spania. Întotdeauna pentru mine Pirineii au însemnat Spania. Atâta doar că traseul nostru este în Franța, aici sunt, de fapt, toate vârfurile celebre, sau făcute celebre de Turul Franței. De la Mediterana la Atlantic pare o aruncătură de băț, mă rog, un băț așa, mai metaforic.

Revin. De pe dig a fost doar startul festiv, tehnic vorbind plecăm tot prin sensul giratoriu al hotelului, dar numai după ce dăm vreo trei-patru ture, spre deliciul celor prezenți care scot telefoanele și încep să filmeze. Oameni care ne văd pentru prima oară ne încurajează, efectiv îi văd că se bucură văzând un grup așa mare de cicliști.

leșim în drumul mare, eu ultimul, rămăsesem să filmez plecarea. Sunt deja îngrijorat că restul trupei are un avans de vreo... 50 de metri, se vede deci că sunt cam stresat în general de toată chestia asta. Explicabil, pe undeva. Sunt singurul care mă apropii de 50 de ani (dinspre 49, să nu existe confuzii) și tre' să mă țin de unii de 30 sau chiar mai puțin.

Drumul e cam îngust în prima lui parte așa că îl cam speriem pe un nene care vine cu bicicleta de la cumpărături, cu clasicele baghete lungi ieșind din rucsacul din spate, nene care mai că nu cade din șa când se trezește prins între bordură și un șir de opt cicliști care numai încet nu merg... Eu, cum văd totul mai din spate, în primă fază am impresia că e cam băut, dar nu, asta se întâmplă doar la noi, prin satele alea unde încă circulă Tohanele cu bască pe șa.

În prima lui parte drumul ne duce alături de acele „route rapide“ tipice pentru Franța, despre care îmi aduc aminte că în 2010, în Vosgi, era să intru cu bicicleta pe unul dintre ele. Norocul meu atunci a fost că la marginea drumului era un panou de cel puțin trei metri înălțime cu un ciclist stilizat și tăiat cu o linie diagonală, semn că nu am fost nici pe departe primul care a pățit asta.

Drăcușorul automobilist din mintea mea îmi șoptește că pe un astfel de drum, la volan, aș face maxim o zi până la Atlantic. Îi trag o scaltoacă de vede stele verzi și continui să pedalez. Să nu uităm - totuși - pentru ce am venit aici.

Ne mai încurcăm un pic pe la niște treceri pe sub și peste „route rapide“, îmi rămâne pe retină un drum frumos, mărginit pe stânga de platani bătrâni și în final intrăm pe o pistă de biciclete și apoi în orașelul Céret.

Nu știu ce baftă avem dar în centru nimerim în plin târg, n-am mai putut trece în șa, am luat-o la push-bike. Tarabe cu de toate, lume ca la bălci, or fi fost „Zilele Céret-ului“, nu știu. Depășim câteva mese pline de fructe confiate (mmm!), apoi altele, cu alte bunătățuri, am și uitat de micul dejun, mă ia foamea.

Un nene gras și pofcios dă târcoale pe la fructele confiate, nu se poate hotărî din care (și câte) să cumpere. Sper să nu se ajungă la traducerea cărții în franceză, că sigur se supără pe mine.

Poate am eu așa, un fix cu „bâlcirile“ astea din România de nu-mi plac deloc, fum de grătare, multe fețe dubioase și kitsch-uri la vânzare, dar aici este de-a dreptul plăcută atmosfera. Reușim să ne desprindem din babilonia aia, fentând pe o străduță laterală.

După Céret începe și prima cățărare, urmează să ajungem în Col Xatard, la 752 de metri. „Totuși, de la nivelul mării e ceva“, îmi spun. Nu știam eu pe-atunci că în două-trei zile cineva avea să lanseze expresia „nu ne mai dăm jos din pat dimineața pentru mai puțin de 2000 de metri de urcare“. Acum avem parte de o ascensiune lungă dar ușoară, printr-un peisaj destul de arid și pe căldură mare, de fapt cam așa îmi și închipuiam eu Pirineii. Merg mult cu Adi și Karina, apoi pe Xatard ni se alătură și Oac.

Primul autocolant „CLAS“ este lipit într-o atmosferă pe care eu mi-aș dori-o mai festivă dar - din păcate - sunt singurul reprezentant al asociației noastre în tura asta și celorlalți nu le prea pasă de ce fac eu acolo, la panou. După o vreme, când le lipeam mă fluierau toți și îmi strigau „vandalul“ dar chiar nu-mi păsa, tablele erau oricum pline de autocolante și al meu părea a fi primul românesc.

Acum trebuie să împărțim, o perioadă, povestea. Noi, echipa 1, doar am biciklit azi, poate prea flămânzi de pedalat, am uitat promisiunea de a merge la plimbare și pe unele porțiuni chiar am tras tare. Am fost pedepsiți pentru asta și la un moment dat nu ne-a venit să credem că Route des Cols poate fi și pe macadam, așa cum dealtfel ne arăta GPS-ul lui Oac așa că am ocolit un pic ca să ținem asfaltul și astfel am ratat Col de Fourtou.

Echipa 2 însă a mers la „savoir vivre“, cum bine a scris Sorin pe tricourile de la Spokes: pauze la umbră, luat masa în oraș adică înfulecat tot ce au găsit pe marginea drumului, mure, fructe de cactus. Oana, după două zile încă mai scotea țepi din degete. Ei s-au mai oprit și la un suc, noi ne-am rupt de parcă aveam oră fixă de sosire în Prades. Seara, la vremea poveștilor de peste zi, ne-am prins unde am greșit și ne-am „revizuit atitudinea“.

Oamenii obișnuiți cu MTB-ul s-au băgat fără rețineri pe macadam, urmând strict traseul. Totuși, par cam dezorientați și ei, după cum îi văd că studiază terenul și GPS-ul.

Nici cu asfaltul pe care am mers noi nu mă prea pot lăuda, e tare zgrunțuros, seamănă cu cel de pe TF-nord, după câțiva kilometri încep să îmi amorțească încheieturile mâinilor de la scuturături. Pedalăm cu speranța că nu va fi tot așa...

Trecem curând printr-un orașel, o minunăție, St.Marsal, primul care ne arată câteva panorame tipice pentru Pirinei. Aveam apoi să ne obișnuim cu casele din piatră, atât de fermecătoare dar, cred, atât de friguroase! Găsim aici, în sfârșit, un izvor unde însă apa e cam calduță (chiar, n-am mai întâlnit izvor cu apă să nu fie rece ca gheața!) și luăm, cu ocazia asta, o pauză mai lungă.

La izvor facem cunoștință cu un reprezentant al unui grup de olandezi care merg și ei pe același traseu cu noi, un moșulică (spun asta pentru că avea cel puțin 10-15 ani mai mult decât mine), călare pe un BMC, echipat din cap până în picioare BMC, așadar... fan BMC.

Noi doar îl salutăm, dar echipa 2, cu Doru care o „rupe“ mai bine și în engleză și în franceză, au stat mai mult de vorbă cu el. Cu grupul ăsta aveam să ne mai vedem în următoarele zile, am avut la un moment dat chiar și aceeași cazare, ei sunt însoțiți de un șofer maratonist montan (până ajungeau cicliștii într-un vârf, sau șa, el alerga pe dealuri), care îi așteaptă pe la mijlocul zilei cu supă caldă, cu paste, le umple bidoanele cu apă. Aici a luat bilă neagră Mircea.

Mergem de ceva vreme despărțiți în două grupuri. De fapt doar la startul primei zile, vreo zece kilometri și la final, aproape de plaja de la Atlantic am mers practic toți opt (sau nouă) împreună. În rest grupurile au fost două, trei sau chiar patru, în funcție de forma fiecăruia, de chef de pedalat, de opritul la poze, chiar și de ora de trezire, uneori. Până la urmă nici nu a fost rău așa, seara schimbam impresii și astfel am adunat mai multe informații, sau poze din diverse momente ale zilei. Ne reuneam doar la cazare, dar cu marje mici de timp între noi. Au fost și momente când - ajunși în câte un vârf - am fost atât de încântați de tot ce vedeam și am stat atât de mult, încât iar ne grupam. Cred că, totuși, se poate spune că am făcut excursia asta împreună :)

La câta uscăciune e între localități, pe dealuri (peisajul seamănă mult cu partea dinspre mare a insulei Thassos), în sate explodează florile și gardurile vii în niște culori care contrastează mult, dar plăcut cu casele care sunt – mai toate – gri.

Următoarea oprire o facem pentru mâncare, mai avem peste 30 de kilometri și nu se mai poate fără. Alegem o piațetă cu un izvor (apa, tot caldă, cine știe, poate că am băut toată ziua apă termală și nici n-am știut) și multe flori. Bouleternère, după nume localitate înfrățită cu cea dinainte, care se numea – mai simplu – Boule. Nici o legătură cu animalul, din câte știu eu „boule” în franceză înseamnă și „bulgăre” dar cum pe aici e puțin probabil să ningă iarna, cred mai degrabă că vine de la bila cu care francezii joacă pétanque...

Încă suntem destul de nelămuriți cu traseul, nu ne dăm seama cum de am ratat al doilea Col, Oac tot consultă GPS-ul de pe Garmin... Adi e singurul mai lejer din punctul ăsta de vedere, face poze și noroc cu el, că a prins în imagine și florile astea, eu nici nu le-am remarcat.

Ultima porțiune de drum până în Prades, unde urmează să înnoptăm, e cumplită! Echipa 2 – aceeași părere, împărtășită seara, la o bere. Sunt 37 de grade și pedalam în plin soare pe un drum destul de circulat de mașini. Nerăbdători să ajungem odată la hotel, la un duș și ceva rece de băut și pentru că oricum pe drumul ăsta mare lucru de văzut nu este, rulăm cu peste 35 la oră. Cunoscut deja senzația aia de pește pus la uscat în vântul fierbinte, așa că rezist destul de bine. Și, cu toată chinuiala asta, concluzia la finalul primei zile este că dificultățile abia urmează, azi n-am urcat mare lucru, practic am reușit doar să ne depărtăm un pic de mare. A fost un fel de etapă obligatorie, un „doit faire”, doar ca să avem în palmares toată distanța dintre cele două plaje.

De data asta Garmin-ul lui Oac ne duce exact în fața unui hotel, nu știm dacă e al nostru așa că trimit un mesaj spre Mircea și până el răspunde ne retragem pe treptele umbroase ale unei biserici. E sâmbătă după-amiază, în sat e o pace totală, doar o mică terasă este deschisă și de acolo luăm câte o Cola rece. Noroc cu mine că am bani în nelipsita mea punguliță cu buletinul și banii, că altfel și Karina și Adi se uscau acolo, sub ochii mei. La standardele franceze nici n-a fost scumpă, „doar” vreo doi euro jumate, sticla de... cât altcâtva?, 250 ml. Așadar, omul – rezervă, care are de toate (c'est moi!) din Turul Italiei „strikes again!”

Nu mai știu unde s-a dus Oac, probabil că mai dă o tură prin orașel, stau de vorbă cu Adi și Karina până Mircea ne confirmă că da, ăla este hotelul și până ne întoarcem puțin înapoi pe drum el e deja acolo, în parcare. „Hotel les Glycines”, ceva de genul ăsta. Proprietar, un domn cam de vârsta mea care când nu dezleagă întegrame se uită la rugby pe un televizor enorm, în hol.

Fac cunoștință pentru prima oară cu ceea ce avea să devină peste tot „ultima cățărare a zilei”, adică transportul bagajelor pe scări, la cameră. Doar într-un singur loc am avut camera la parter... Se pune iar problema micului dejun care trebuie comandat încă de azi, tot 8 euro. Majoritatea nu mai vor, eu cu Adi decidem să mai facem o încercare. Totuși, ca măsură de siguranță mergem să cumpărăm de-ale gurii.

În Prades, oraș mai mare, găsim un market corespunzător, nu mai știu din care (nici nu vreau să fac vreo reclamă, nu-mi prea plac super marketurile), dar mare și bine aprovizionat. Îmi aduc acum aminte cu o

plăcere maximă de frigiderul de la intrarea între rafturi, frigider din care puteai să iei doze de Cola, sucuri și bere fără alcool, cu 1 euro (n-aveam să mai întâlnim așa ceva în Franța), reci ca gheața, pe care le puteai bea în magazin cât timp erai la cumpărături și pe care le plăteai arătând la casă doza goală. Cred că am băut vreo patru Schwepps și Orangina! Găsesc și Superglue pentru ecranul de la aparatul foto, iar la ieșire băgăm puțin nasul și pe la magazinele celelalte. Acolo văd în premieră perechea de pantofi (mă rog, cred că erau sandale) din... trei bucăți! „1's ok, 2's better, 3's lpanema!”. „Pair of 3”(??). Nu mă pot abține și o întreb pe vânzătoare ce și cum cu astea. Ne explică, amabilă, că dacă vrei să ai sandalele clasice, două la fel, le porți așa dar dacă vrei să fii mai zbanghiu, o porți pe a treia, invariabil pe dreptul (nu știu de ce așa), de același model dar de altă culoare. Originalitate cu orice preț. Preț pipărat.

De la Sport 2000, alături de market, primesc cadoul de ziua mea de la Karina, cu vreo lună și jumătate mai devreme, o bluză Adidas neagră, foarte frumoasă, dar cum banii noștri sunt la mine, o plătesc eu :) Este din nou o premieră, ziua mea în 6 septembrie, probabil doar ca să poată băieții de la Focșani, la concurs, să mă bage la categoria +50 de ani. Dar atunci nu știam asta...

Ziua se încheie cu toată lumea pe net, pe telefoane, urmărind etapa din ziua aia din Vuelta și cu mine călare pe laptop, calculând prețuri pentru clienții care îmi trimiseseră mailuri vineri.

E primul loc cu net adevărat, că la Argelès abia se mișca, întotdeauna am fost de părere că nici nu știm să apreciem ce avem pe-acasă în domeniul ăsta și al telefoniei mobile. Dar are și o parolă pe măsură. Poza o am pentru că am fost nevoit să o fac, altfel nu puteam reține parola. 14 cifre și 12 litere, aș vrea să știu cine poate sparge așa ceva!

Seara ieșim pe terasă la o bere... cam caldă, din valiză, rămasă de cu o zi înainte. La gazda noastră o bere la 250 ml este 4,80 euro și parcă nu ne îndurăm să dăm atâta, eu deja mă gândesc cu ce îmi voi reface seara rezerva de minerale în excursia asta dacă prețurile continuă să fie la fel. Și mă mai gândesc că, dacă la bere cere prețuri din astea, oare ce o să îmi dea mâine dimineață la micul dejun pentru „numai” 8 euro...?

Să mai spun că de la plecare eram curios cum va merge Adi, n-am mai pedalat până acum cu el. Trage tare, a fost prima zi și probabil că el se

simte dator să demonstreze că poate face excursia asta alături de noi. M-a tot întrebat despre băieți, care cum merge, i-am spus părerea mea, că Șerban pare cel mai în formă și de atunci parcă a tot încercat să îl concureze. Mai spre final s-a mai liniștit, a realizat și el că suntem într-o excursie de plăcere, nimeni nu face niciun fel de întrecere. Sunt în continuare curios cum va duce 11 zile la rând, mai ales că vine după un Ötztaler Radmarathon recent și Ötztal-ul ăsta te rupe – fizic – dar psihic îți dă aripi. Mai merge o bere, chiar și așa, caldă, că are săruri și minerale, mâncăm ceva în cameră, fac un pic de stretching și la somn, că suntem abia la început de drum.

- Karina...
- Hmmm?
- Cam „seacă” ziua asta, nu?
- Mmnda... Da' stai să intrăm în munți, să vezi acolo ce fain o să fie!
- Zici tu?
- Clar!
- Bine, hai, somn ușor!